

Зеленський Євген Сергійович,
викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Дегтяр Вікторія Андріївна,
курсант 3 курсу факультету
економіко-правової безпеки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ШЛЯХИ ДО САМОЗАХИСТУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА: ЛЕГАЛІЗАЦІЯ ЗБРОЇ

Безпека громадянського суспільства, захист публічної безпеки і порядку – одне з найважливіших завдань системи МВС України. Сьогодні суспільна свідомість набуває радикальних змін: невдоволеність правоохоронним реформуванням державних органів, суспільство все частіше схиляється до пошуку шляхів самозахисту, одним з яких постало питання необхідності легалізації зброї в Україні. Так, українське законодавство взагалі не передбачує прав громадян на зброю, тому суспільство почало підіймати питання щодо необхідності легалізації зброї, такими проявами можна вважати подану у кінці серпня 2016 року петицію до Президента України, щодо дозволу носіння короткоствольної зброї. Військові конфлікти на Сході країни - є однією з найвмотивованіших причин бажання українців легалізувати зброю в Україні, бажання почуватися в безпеці.

Дослідженням цього питання частіше за все займаються міжнародні організації та зарубіжні вчені, а також вітчизняні науковці: М.С. Грінберг, В.П. Ємельянов, Д.А. Корецький, О.П. Литвин, П.С. Матишевський, В.О. Нарвощий, Л.Ф. Соколов, В.П. Тихий, В.І. Ткаченко, додатковим джерелом є діяльність громадських організацій та об'єднань і, перш за все, це «Українська стрілецька асоціація» та «Українська асоціація власників зброї», які є одними з ініціаторів подання законопроектів до Верховної Ради України, щодо легалізації короткоствольної нарізної зброї.

Аналіз Основного Закону України свідчить про наступне, що згідно зі ст. 27 Конституції України кожна людина має невід'ємне право на життя. При цьому нам також дано право захищати себе та інших людей від протиправних посягань[1]. У ст. 36 Кримінального кодексу України зазначено: «не є перевищенням меж необхідної оборони і не має наслідком кримінальну відповідальність застосування зброї або будь-яких інших засобів чи предметів для захисту від нападу озброєної особи» [2] . Виходячи з аналізу цих норм законів, фактів доречним є питання: «Чому ж на практиці нам не дають реалізу-

вати право самим себе захищати з допомогою короткоствольної вогнепальної зброї, аргументуючи, що наше суспільство не готове до таких змін?».

Беручи до уваги міжнародний досвід легалізації зброї, таким взірцем перед нами постає США - так з 1790 року громадяни цієї країни мають право володіти вогнепальною зброєю. Статистичні дані говорять нам, що США зареєстровано близько 300 млн. одиниць вогнепальної зброї, а в деяких штатах дозволяється носити її з собою, і що не дивно, певний відсоток злочинів порівняно менший, зі штатами, де існує така заборона. Рівень вбивств менший на 8%, пограбувань на 7%, зґвалтувань – на 5 %, загалом, злочинність в цих штатах нижче за середні показники в країні. [1, с. 14]

Цікавим є той факт, що Швейцарія легалізувала зброю 1999 році, Фінляндія у 1991 році, Ізраїль у 1949 році, Естонія у 1995 році, Німеччина взагалі з 1928 дозволила цивільному населенню мати при собі і носити зброю, в Італії починаючи з 1935 року на законодавчому рівні відбувся розділ на цивільну і військову зброю, після чого і звичайним людям дозволено мати при собі цивільну зброю, у Молдавії з 1994 року вступив у силу закон про легалізацію зброю.

Законодавча база легалізації зброї в Україні залишається відкритим питанням. Були спроби його розгляду на конституційному рівні. Так була створена конституційна комісія для перегляду розділу щодо прав людини, а також розробка ще однієї частини статті, що тлумачить захист права на життя. Проте такі зміни не були втілені в життя, через переконання, що суспільство ще не готово до кроку легалізації зброї для цивільного населення.

Наказ Міністерства внутрішніх справ №622 від 21.08.1998 року регламентує ціль придбання вогнепальної зброї для міністерства та інших центральних органів виконавчої влади, підприємств, установ, організацій і суб'єктів господарювання, так відповідно до 2 розділу частини 9, пункту 9.1., вогнепальна зброя та бойові припаси до неї можуть придбаватися для захисту життя, здоров'я та майна громадян. Цим наказом також встановлена процедура видачі дозволу на зброю міністерствам, іншими центральним органам виконавчої влади, підприємствам, установам, організаціям. [4]

Якщо розглядати легалізацію зброї у економічній площині - це вигідно та прибутково для бюджету країни: продаж зброї, комплектації для технічного обслуговування, ліцензій і курсів з користування, оподаткування зброї. Але ж в цьому питанні потрібно опиратися скоріш на криміногенну ситуацію та соціальну готовність населення, бо наявність зброї у громадян змушує владу відчувати певний дискомфорт та відповідальності за їх рішення. Тому до вирішення цього питання потрібно підходити всебічно, враховуючи всі аспекти та позитивний досвід провідних країн світу.

Таким чином, на мою думку, вогнепальна зброя: безпосередня її легалізація з метою самозахисту є зайвим кроком для забезпечення особистої безпеки громадян. Держава повинна забезпечити гідний розвиток та функціонування силових структур, або кожен громадянин мав змогу відчувати себе за-

хищенням, а не спиратися на власні сили та при першій ж можливості «хапатися за зброю».

1. Зимринг Ф. Э. Огнестрельное оружие, насилие и национальная политика / Ф. Э. Зимринг // В мире науки. – 1992. – № 1. – 14 с.
2. Конституція України. Дата звернення: 10.10.2019 . URL: [http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр]
3. Кримінальний кодекс України. Дата звернення: 10.10.2019 URL: [http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/stru#Stru]
4. Наказ Міністерства внутрішніх справ №622 від 21.08.1998 року. Дата звернення: 10.10.2019. URL:[http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0637-98#n231].

Зеленський Євген Сергійович,
викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Ніколаєва Вікторія Юрївна,
курсант факультету
економіко-правової безпеки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЄВРОПЕЗАЦІЯ ТА ЗАСТОСУВАННЯ ДОСВІДУ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН У ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Реформування держави – переймання досвіду попередників та ознайомлення із світовими стандартами. Поліцейська діяльність у сучасній демократичній державі окреслюється двома моделями її організації: «континентально-європейською» і «англосаксонською (британською)» [3, с.201]. Спільна риса для цих країн континентальної правової сім'ї це є залежність поліції у своїй діяльності від спеціального вищого галузевого органу виконавчої влади - Міністерства внутрішніх справ

Актуальність обраної теми полягає у дослідженні діяльності органів Національної поліції з безпосереднім порівнянням здобутків та стандартів європейських країн, а також здійснення аналізу рівня довіри населення суспільства до такого. Щодо рівня дослідженої цього питання вартує відзначити наступні прізвища: Ярмолук А.А., Добровінський А.В., Ярмиш О.Н., Біленчук П.Д., Холод Ю.А., Курко М.Н. та ін. Також вивченню цьому питанню достатню увагу приділяють громадські організації та прес-центри Міністерств, через організацію опитувань населення та соціологічні дослідження та ін.

Так на думку, Добровінського А.В. - цінність запозичення європейського